

పరదేశీ కథలు

- లలిత చిట్టె

శోభ జీవితకథ

-47-

ఇండియన్ హరిటీజ్ లో శారీస్ క్రొత్త కలెక్షను వచ్చాయని తెలిసి ఆరోజు సాయంత్రం వీలు చూసుకుని వెళ్ళాను. సూక్ వతనియా (వతనియా షాపింగ్ మాల్) లోకి ఎంటరయి వరుసగా వున్న షాపులను చూసుకుంటూ లోపలికి వెళుతున్నాను. ఇంతలో వెనకనుండి ఎవరో "ఏయ్ లలితా ఎలా వున్నావే? ఎన్నేళ్ళయింది నిన్ను చూసి? సడన్ గా ఇక్కడ నిన్ను చూసేసరికి చాలా సంతోషించి నీ వెనకే పరిగెత్తుకుని వచ్చాను." ఆప్యాయంగా నా భుజాన్ని పట్టుకుని ఆనందంగా మాట్లాడుతున్న శోభను చూసి ఒక్కసారిగా ఆశ్చర్యపోయాను.

"ఏయ్ శోభా నువ్వు.. నువ్వేనా? గుర్తుపట్టలేనంతగా మారిపోయావే? ఎలా వున్నావు?" అంటూ ఎదురు ప్రశ్నించాను.

"కాలం మనుషుల్ని మార్చేస్తుంది. తప్పదు మనం కూడా కాలంతోపాటు మారిపోవాలి." నవ్వింది శోభ.

"ఎలాంటి మనిషివి ఎలా అయిపోయావో. దాదాపు ఏడేళ్ళయిందనుకుంటూ నిన్ను చూసి" అన్నాను.

"అవును. నేను ఇండియా వెళ్ళిపోయి అక్కడ రెండేళ్ళు వుండి తిరిగి మరలా ఈ కువైట్ కి వచ్చేసాను. నాలుగేళ్ళు నరకయాతన అనుభవించాననుకో. పగవారికి కూడా ఆ బాధ వద్దు దేవుని దయవలన ఇప్పుడు బానే వున్నాను" ఏదో తెలియని బాధ ధ్వనించింది ఆమె గొంతులో.

"ఏంటి ఏమయింది? పెళ్ళి చేసుకున్నావా? పిల్లలెంతమంది?" ఆదుర్దాగా ప్రశ్నించాను. ఎంతో అందంగా వుండే శోభ అలా ఎందుకు తయారయిందో నాకర్థంకాలేదు.

"హా.. పెళ్ళా? ఈ జన్మకి అది జరిగేపని కాదు. ఇక ఆ ఆశకూడా లేదు. ఎప్పుడో వదిలేసాను. మగాళ్ళంటేనే అసహ్యం కలుగుతోంది. ఛీ..ఛీ అంతా మోసం. అది ఒక నరకం" చిరాకుగా ముఖం పెట్టింది శోభ.

"అది నిజమేలే. మగాడిని నమ్మి బాగుపడిన ఆడవాళ్ళని ఎక్కడో వేళ్ళమీద లెక్కపెట్టవచ్చు. ముఖ్యంగా ఈ కువైట్ లో ఎంతమంది స్త్రీలు అమాయకంగా మగాడ్ని నమ్మి తమ జీవితాల్ని, డబ్బును నాశనం చేసుకుంటున్నారో" ఆవేదనతో పలికాను.

"సరేకానీ అదిగో ఎదురుగా వున్న ఆ బట్టల షాపులోనే నేను పనిచేస్తున్నాను. కొద్దిసేపు కూర్చుని టీ తాగి వెళుదువుగాని రా.. వెళదాం" అంది శోభ నా చేతిని గట్టిగా పట్టుకుని.

"సరే పద నువ్వు ఖాళీగా వుంటే కాసేపు కూర్చుని మాట్లాడి వెళతాను" అంటూ తనని అనుసరించాను.

టీ బాయ్ని పిలిచి రెండు టీలు తెమ్మని చెప్పి, "ఇదిగో లలితా నీకంటే ఆపురాలు నాకు ఎవరున్నారు? నీతో మాట్లాడాలని, నీతో నా బాధ చెప్పుకోవాలని ఎంతగానో ఆశపడ్డాను నీ ఫోను నంబరు కోసం మన ఊరివారినందరినీ అడిగాను కానీ అందరూ 'మా దగ్గర నంబరు లేదు' అనేవాళ్ళే. చివరికి ఈరోజు అదృష్టం బాగుండి నువ్వే కనిపించావు" మెరిసేకళ్ళతో చెప్పింది శోభ.

"అవును. నువ్వు కూడా అప్పుడప్పుడూ గుర్తువచ్చి ఎక్కడుందో ఏమయిందో అని నీ గురించి ఆలోచించేదాన్ని. అప్పట్లో ఎంతందంగా వుండేదానివి. వత్తుగా నడుం క్రిందికి వుండే నీ జుట్టు ఏమయింది? ఎవరో ప్రేమిస్తున్నానని, చాలా మంచివాడని అతన్నే చేసుకుంటానని అంటుండేదానివి. మరి పెళ్ళి ఎందుకు చేసుకోలేదు?" ప్రశ్నలన్నింటినీ ఒకేసారి సంధించాను నేను.

"ఎంత ప్రేమించినా ఎంత ఆరాటపడినా చివరికి జీవితాన్ని పణంగా పెట్టినా వ్యర్థమే. ఆఖరికి ఆడదానికి మిగిలేది అంతా శూన్యమే. యుగాలు మారినా మగాడి బుద్ధిమారదు. ఆడదాని రాత మారదు. స్త్రీని, ఆమె హృదయాన్ని అర్థం చేసుకోవడం మగాడికి ఎప్పటికీ సాధ్యమయేపనికాదు. మగాడు ఆడదాని శరీరాన్ని తప్ప హృదయాన్ని ప్రేమించలేడు. నా ప్రేమ అతడికి కాలక్షేపం అయింది. నా శరీరం అతనికి ఆటబొమ్మలా అనిపించింది. అతని జీవితాన్ని మాత్రం పెళ్ళాం బిడ్డలతో నందనవనంలా మలచుకుని నా జీవితాన్ని, నన్నూ ఎండిన మోడులా మిగిల్చేసాడు. ఏమని ప్రశ్నిస్తే కఠినమైన మాటలతో మనస్సును నొప్పించాడు.

పెళ్ళి గురించి, పిల్లలగురించీ, జీవితం గురించి మాట్లాడనంతవరకు మగవాడు బానే వుంటాడు. అంతవరకు ఎన్నేళ్ళు గడిచిపోయినా సరే ఆడదాని శరీరంతో ఆటలాడుకుంటూ కాలాన్ని ఆనందంగా గడిపేస్తుంటాడు.

ఎప్పుడైతే నోరు తెరిచి పెళ్ళి గురించి అడుగుతామో అప్పుడు రివర్స్ అయిపోతారు. అప్పుడే వాళ్ళలోని రాక్షసుడు నిద్రలేస్తాడు. శాడిజం బయటికి వచ్చి ఆడదాన్ని హింస పెడతాడు. దాని జీవితం గురించి ఆలోచించకుండా, దాని అవసరాలు గ్రహించకుండా, తన జీవితం తన కుటుంబం పైనే దృష్టి వుంచి తనవారి అవసరాలు తీర్చుకుంటూ అందుకొసమే తను జీవిస్తాడు. తనని తాను ఒక మగాడిగా నిరూపించుకోవడానికి ఇక్కడ కువైట్లో ఒక ఆడది అవసరం అవుతుంది. కోరికలు తీరేదాకా కల్లబొల్లి మాటలెన్నో చెబుతాడు. అవసరం తీరేదాకా ఎన్నో ఆశలను కల్పిస్తాడు. ఎంతగానో నటిస్తాడు. అదేంటో మరి ఈ మగాళ్ళకి వాళ్ళ పెళ్ళాలు ఎప్పుడూ మహా పతివ్రతలుగా, సాధ్యమణులుగా, భర్తమాట జవదాటని సతీ అనసూయల్లాగా అనిపిస్తారు. మొదట్లో వారి గురించి చెడుగా చెప్పి మనల్ని ఆకట్టుకుని తమ బుట్టలో వేసుకుంటారు. ఏళ్ళు గడిచి మనపైన మోజు తీరిపోయాక పెళ్ళామే బెల్లంగా మనం అల్లంగా కనిపిస్తాం. పెళ్ళాం చాలా చెడ్డదని, తనకు తగదని, ఎప్పుడూ పోట్లాడుతూ ఇంట్లో అశాంతిని రేకెత్తిస్తుందని, తనపైన అస్సలు ప్రేమలేదని చెబుతాడు. 'నువ్వే నా కలలరాణివి, నా ప్రేమరూపానివి. నువ్వు లేకపోతే నా జీవితం శూన్యం. నా హృదయం ఎడారి' అంటూ దీనంగా మాట్లాడతాడు. నచ్చని ఆ భార్యను విడిపించుకుని వదిలించుకుని, విడాకులిచ్చి నిన్నే పెళ్ళాడతా. ఆ నరకం నుండి విడుదల పొంది నీతో స్వర్గసుఖాల్ని అనుభవిస్తా' అంటూ మాయమాటలు చెప్పి ఆశలు కల్పిస్తాడు. కానీ కాలం గడిచేకొద్దీ స్త్రీకున్న సున్నితమైన హృదయాన్ని, అందులో వున్న ప్రేమను ఒక బలహీనతగా వాడుకుంటూ అవసరం తీరిపోయాక నిర్దాక్షిణ్యంగా వదిలించుకోవాలని చూస్తారు. ముందు నా పెళ్ళాం రాక్షసి, నువ్వే నా దేవతవి అన్న మగవాడు తరువాత పెళ్ళాం అమాయకురాలని, చాలా పవిత్రమైనదని భార్య పదవికి తనే అర్హురాలని పిల్లలకు తనే తగిన తల్లిని చెప్పి మాటలు మార్చేస్తారు.

మనం ఎవరయినా పరాయి మగవాడితో మాట్లాడితే చాలు అపనమ్మకంతో నిందలు వేసేసి కొట్టి తిట్టి దూషించి వ్యక్తిత్వాన్ని అవమానించి నీ కేరక్షకు మంచిదికాదని నిర్ధారించేస్తారు. ఇదంతా మోజు తీరాక స్త్రీని వదిలించుకోవడానికి ఆడే ఒక డ్రామా.

అక్కడ భార్యలకు మాత్రం ఎంతకాలం భర్తకు దూరంగా వున్నా పతియే ప్రత్యక్షదైవం అన్నట్లుగా జీవిస్తారని వారికేమాత్రం శరీర కోరికలు లేకుండా, వున్నా అనుభవించడం వారికి తెలియదన్నట్లుగా వారు సంసారినికి, పిల్లలను కనడానికి తప్ప కోరికలు తీర్చడానికి ఏమాత్రం పనికిరారు అన్నట్లుగా మాట్లాడతారు. ఏళ్ళ తరబడి భర్తలకు దూరంగా వున్నా వాళ్ళు అక్కడ ఎంతో పవిత్రంగా జీవించేస్తున్నట్లు

కలలో కూడా పరాయి మగవాడి మొహం తెలియని పవిత్రమూర్తులైనట్లుగా నమ్ముతారు. వారి గురుంచి గొప్పగా చెబుతారు. ఆ నమ్మకాలతోనే 80% కాపురాలు ఈ ప్రపంచంలో ముఖ్యంగా మన భారత దేశంలో నిలబడుతున్నాయేమో. ఆ గ్రుడ్డి నమ్మకమే కాపురాలి గుట్టుగా నడిపిస్తోందేమో. అంతవరకు మంచిదే భార్య పట్ల ఆపాటి నమ్మకం గౌరవం ఉండాల్సిందే కానీ తనతోపాటు ఏళ్ళ తరబడి సహజీవనం చేసి, శారీరక కోరికలు తీర్చి, అవసరాలకు ఆదుకుని, పరిచర్యలు చేసి, కష్టంలో సుఖంలో తోడుండి, స్నేహాన్ని పంచిన ఆడదాన్ని ఎంతో అవమానించడం ఒక బజారు దాన్నిగా భావించి త్రోసివేయడంతోనే వస్తోంది సమస్య. ఏరు దాటాక తెప్ప తగలేసినట్లుగా కొంతకాలం గడిచాక మగాళ్ళు తమ నిజస్వరూపం చూపిస్తారు. అప్పుడు అయ్యగారి అసలు రంగు బయటపడుతుంది. వాళ్ళేమో మెలుకువగానే వుంటారు. ఎందుకంటే వారి దృష్టి శరీరం పైనే కాబట్టి. కానీ స్త్రీ అలా కాదు. మనస్ఫూర్తిగా ప్రేమిస్తుంది. అతన్ని నమ్మి తన సర్వస్వాన్ని అర్పిస్తుంది. నిండా మునిగి పోతుంది. చివరికి చెల్లించే మూల్యం తన జీవితం. సమాజంలో తన గౌరవం. మిగిలేది ఒంటరితనంతో కూడిన నిరాశా నిస్పృహలు.

నోరు తెరిచి ఇదేమిటి అని ప్రశ్నిస్తేచాలు. స్త్రీని కించపరిచే విధంగా మాట్లాడతారు. 'ఏదో నీతో ఇక్కడ కువైట్ లో కాలక్షేపం చేసాను. ఒంటరిదానివని స్నేహం పంచాను. నన్నంటావు గానీ నీవు మాత్రం నాతో శారీరక కోర్కెలు తీర్చుకోలేదా? నిన్ను పెళ్ళిచేసుకోవడానికి నువ్వేం కన్నెపిల్లవా? కాలేజీకి వెళ్ళేటప్పుడు ఆ కిరణ్ ని ప్రేమించానన్నావు. వాడితో షికార్లు తిరిగానని నీ కథంతా చెప్పావు. వేరే మగవాడితో తిరిగిన నిన్ను పెళ్ళి చేసుకోవడమా? ఎలా ఆశిస్తున్నావు' అని ప్రశ్నించాడు. 'మరి నీ పెళ్ళాం కన్నెపిల్లని ఎలా చెప్పగలవు?' అని ఎదురు ప్రశ్నించాను.

'నా పెళ్ళాన్ని అంటావా అది నిప్పులాంటిది. నీలాగా కాదు అంటూ చెంప ఛెళ్ళుమనిపించాడు. నాకెందుకో ఆ క్షణంలో అతనికన్నా మృగం నయమేమో అనిపించింది. కొద్దికాలం కలిసి గడిపితే మృగాలు సైతం సాటి మృగంపైన ప్రేమను చూపిస్తాయి. తోడుగా వున్న పక్షి చనిపోతే సాటి పక్షి కన్నీరు కార్చడం మనం చూస్తాము. కానీ ఏళ్ళ తరబడి శరీరాన్ని పంచుకుని కలిసి జీవించిన మగాడు మాత్రం ప్రేమను చూపలేకపోతున్నాడు. ఎందుకంటే మగవాడు చాలా స్వార్థపరుడు. శరీరంలోని వేడిని దింపుకోవడానికి ఆడది కావాలి, సమాజం కోసం, పిల్లల కోసం పెళ్ళాం కావాలి. అతడి హృదయంలో కాస్తంత మానవత్వపు తడిని నేను చూడలేక పోయాను. సిగరెట్ ను త్రాగి పారేసి కాలికింద చెప్పుతో నులిమేసినట్లుగా నన్ను త్రోసి పారేయడాన్ని నేను భరించలేకపోయాను.

దుర్మార్గుడా, దుష్టుడా, మోసగాడా నమ్మించి నాతో కాలం గడిపి నా బ్రతుకును నాశనం చేస్తావా? నీ పెళ్ళాంతో ఎలా కాపురం చేసుకుంటావో చూస్తాను నన్ను నాశనం చేసిన నిన్ను ఊరికే వదలను. నేను చచ్చినా పరవాలేదు కానీ నీమీద మాత్రం కక్ష్య సాధిస్తాను అంటూ ఉద్దేశపడిపోయి గొంతు పగిలేలా దిక్కులు పిక్కటిల్లేలా అరిచాను. కన్నీళ్ళు రాలి గుండెల్ని తడిపిస్తుంటే ఏడ్చాను. మొత్తుకున్నాను. వాడి హృదయం కరగలేదు. అలా అరుస్తుండగానే నా ఎడమచేయి చచ్చుబడిపోయింది. ఎడమ చెంప, మూతి ఒక ప్రక్కకు వంకర తిరిగిపోయాయి. అందమైన నా ముఖం ఆకారాన్ని కోల్పోయింది. ఏం చెయ్యాలో తెలియలేదు. గుండెలో సన్నగా నొప్పి మొదలైంది. ఆ దుర్మార్గుడు నన్ను అస్సలు పట్టించుకోలేదు. కనీసం నాపట్ల జాలి చూపించి హాస్పిటల్ కి కూడా తీసికెళ్ళలేదు. అన్నేళ్ళు అతనికి పంచిన నా శరీరం మీద అతన్ని ప్రేమించిన నా హృదయం మీదా క్షణంలో నాకు నాకే కోపం వచ్చింది. నా శరీరాన్ని నాకు నేనుగా తగలబెట్టుకోవాలనిపించింది. ఎలాగో ప్రక్కనే వున్నవారి సాయంతో హాస్పిటల్ కి చేరుకున్నాను. డాక్టర్లు పక్షవాతమని చెప్పి ట్రీట్ మెంటు ఇచ్చారు. ఒక సంవత్సరం గడిచినా నయం కాలేదు. ఏ దిక్కులేకుండా కువైట్ లోని హాస్పిటల్ లో ఎంతకాలం పడివుండగలం?

" పెళ్ళి చేసుకోవచ్చు కానీ అందుకు నా మనసు అంగీకరించడంలేదు. అతనే నా హృదయంలో నిలిచిపోయాడు. ఒకటా రెండా ... పదేళ్ళు అతనితో గడిపిన కాలం, జీవితం పంచుకున్న క్షణాలు, జ్ఞాపకాలు అతన్ని మరచిపోనీయకుండా చేస్తున్నాయి. మగవాడు ఎంత

దుర్మార్గుడైనా, మోసగాడైనా ఒకసారి మనసిచ్చి ప్రేమను పంచుకున్నాక అతన్ని మరచిపోవడం అసంభవం. అదే స్త్రీ యొక్క ఔన్నత్యం. ఇక ఇంతే. ఈ జీవితం ఇంతే. ఇలా కాలం గడిపేస్తాను. ఒకవేళ ఎవడైనా వచ్చి చేసుకున్నా వాడు 'ఆ మహేష్ గాడితో పదేళ్ళు గడిపావు కదా' అని జీవితాంతం వేధించడని గ్యారంటీ ఏమిటి?

ప్రేమలో ఓడిపోతే జీవితాన్ని కోల్పోతే ఎంతటి నరకయాతన? ప్రాణపదంగా చూసుకోవాల్సిన ప్రియురాలిని కాలితో తన్ని అవతలికి తోస్తే పదేళ్ళ బంధాన్ని క్షణంలో తెంచిపారేస్తే స్వార్థం నిలువెల్లా విషంలా నిండిపోయి సర్పంలా మారి కాటువోస్తే ఏం చెయ్యాలి? ఎవర్ని నమ్మాలి? ఎలా నమ్మాలి? మగాడ్ని ప్రేమించడంకంటే ఒక కుక్కను తెచ్చి పెంచుకుని ప్రేమిస్తే అది ఎంతో విశ్వాసంతో విడవక వెంబడిస్తుంది. ప్రేమతో కనిపెట్టి వుంటుంది. కానీ మగాడు అలాకాదు. వాడి కన్ను ఆడదాని శరీరం మీద మాత్రమే. ఎంత ప్రేమించినా ఎన్ని పంచుకున్నా చివరికి వాడికి మోజుతీరాక పువ్వులా నలిపి విసిరిపారేస్తాడు. అయినా జీవితానికి పెళ్ళే పరమార్థం కాదు లలితా. మనదేశంలో ఎంతమంది భార్యాభర్తలు నిజాయితీగా, ప్రేమతో కాపురం చేస్తున్నారంటావు? వేళ్ళ మీద లెక్కపెట్టవచ్చు.

మహేష్ నాతో ప్రేమలో పడిన మరుసటి సంవత్సరం పెళ్ళిచేసుకున్నాడు. తల్లిదండ్రుల బలవంతం మీద చేసుకోవాల్సి వచ్చిందని ఆ అమ్మాయి అంటే తనకు ఏమాత్రం ఆసక్తి, ఇష్టంలేదని చెప్పాడు. తల్లిదండ్రుల మాట ప్రకారం మనసు చంపుకుని చేసుకోవాల్సివచ్చిందని అందుకు చాలా బాధపడుతున్నానని, ఈ సమయంలో నా ప్రేమ చాలా అవసరమని చెప్పాడు. ఈ స్థితిలో నేను కూడా కోపగించుకుంటే, అర్థం చేసుకోకుండా అపార్థం చేసుకుని తోసివోస్తే చావే శరణ్యమని, బ్రతకడం కంటే చావే మేలని చెప్పి ఏడ్చాడు. నిదానంగా తనని విడిపించుకుని నిన్నే పెళ్ళిచేసుకుంటాను నన్ను నమ్ము అంటూ నమ్మ బలికాడు. అయ్యో పాపం అనిపించి ఎంతగానో ఓదార్చి ఊరడించాను. ఇంకా ఎక్కువగా అతనిపట్ల శ్రద్ధ చూపించాను.

సంవత్సరంలో పదకొండు నెలలు నాతో వుండేవాడు. ఒక నెల శెలవలకి ఇంటికి వెళ్ళి వచ్చేవాడు. వెళ్ళినప్పుడల్లా నాకు చెప్పకుండా తన భార్యతో బాగా సంతోషంగా గడిపి వచ్చేవాడు. ఇక్కడ నాకేమో పెళ్ళాంతో విడాకులకి ప్రయత్నిస్తున్నాను అని చెప్పేవాడు. ఈలోపల తన భార్య గర్భవతి అయింది. అదెలా అయింది? ఎలా సాధ్యం అని ఆశ్చర్యంగా అడిగాను నేను. 'పెళ్ళాం అన్నాక పడుకోకుండా ఎలా వుంటాను? పెద్దవాళ్ళు ఒప్పుకుంటారా? అయినా సాటి ఆడదాని జీవితం పాడుచేసి నీ బ్రతుకును నిర్మించుకోవాలనుకుంటున్నావంటే నీ వెంట దుష్టురాలివో అర్థం అవుతుంది' అని కఠినంగా జవాబు చెప్పాడు. నాకేం చెయ్యాలో తోచలేదు. కట్టుకున్న కలల హోర్నాలు కళ్ళ ఎదుటే కుప్పకూలి పోతుంటే కళ్ళలో నీళ్ళు కాలువలై ప్రవహించాయి.

'అయినా తనకి తండ్రి లేడు తెలుసా? నేను ఇప్పుడు విడాకులిచ్చి వదిలేస్తే ఏమయిపోతుంది? ఎలా బ్రతుకుతుంది? అసలే అమాయకురాలు పాపం. తను ఎం నీలాగా కాదు. ఎంతో మంచిది.నేనంటే ఎంతో గౌరవం. నా మాటకి అసలు ఎదురు చెప్పుదు తెలుసా!'

'నాక్కూడా తండ్రి లేడుగా మరి నా సంగతి ఏంటి? ఎన్నో ఆశలు కల్పించావు. నేనెలా బ్రతకాలి?' అంటూ దీనంగా ప్రశ్నించాను.

'నీకేం తక్కువ? బ్రతక నేర్చినదానవు. ఎక్కడైనా సరే ఏదో ఒక పని చేసుకుని బ్రతకగలవు. లేకపోతే నీ అందాన్ని చూసి పదిమంది మగాళ్ళు క్యూలో నిలబడతారు. ఎవర్నన్నా చేసుకుని కాపురం చేసుకో' అంటూ తను ఉచిత సలహా ఇచ్చాడు.

నా గుండె బ్రద్దలయింది. నా జీవితం నాశనం చేయవద్దని తనని విడిచి వుండలేనని చెప్పి ఎంతగా ఏడ్చానో. తప్పు తనదయినా సరే ఆఖరికి నన్నే నిందించడం మొదలుపెట్టాడు. ఏదన్నా అడిగితే, ఎదురు తిరిగితే చాలు అన్ని విధాల హింసించడం మొదలు పెట్టాడు.

ఆఖరికి ఒకరోజు పెద్ద గొడవ జరిగింది. ఇంట్లోంచి బయటకి తోసిసాడు. ఆవేదన, పొంగిపొరిలే కోపాన్ని అణచుకోలేక ఉద్రేకంతో అరిచాను. ఏడ్చాను. తిట్టాను. అంతే నా మూతి వంకరపోయింది. చెయ్యి చచ్చు పడిపోయింది. ఇక చేసేదేమీ వుంది? ముల్లు

వచ్చి అరిటాకు మీద పడినా ఆకు వెళ్ళి ముల్లుమీద పడినా జరిగేది ఒక్కటే. నష్టం ఆడదానికే. ఇది తరతరాలకి యుగయుగాలకి కూడా చెరిగిపోని సత్యం. ”

తరువాత ఇండియా వెళ్ళిపోయాను. అక్కడకూడా ఇంట్లో నన్ను గూర్చి ఎవరూ సరిగ్గా పట్టించుకోలేదు. దీనికి తగిన శాస్తి జరిగింది అనుకుంటూ అంటే ముట్టనట్లుగా నన్ను నా ఖర్మకు వదిలేసారు. జీవితం అంటేనే విరక్తి కలిగింది. నేను బాగున్నప్పుడు కువైటులో వుండి సంపాదించి డబ్బు పంపిస్తుంటే తమ అవసరాలు తీర్చుకున్న కుటుంబం ఇప్పుడు అసహాయస్థితిలో అనారోగ్యంతో వున్న నన్ను భారంగా భావించారు. అతనితో ఇంతకాలం వుండి నా బ్రతుకును నాశనం చేసుకున్నానని చులకనగా మాట్లాడి నోప్పించారు. దిక్కు తోచలేదు. చూడు మగవాడిని నమ్మినందుకు ఎంతపని జరిగిందో! నా ఆరోగ్యం, జీవితం నా డబ్బు అన్నీ నాశనమయిపోయాయి. వంటిమీదవున్న బంగారాన్ని అమ్మి ట్రీట్‌మెంట్లు తీసుకుని దాదాపు రెండేళ్ళకు కాస్త కోలుకున్నాను. ఇంటిదగ్గర వుండలేక మరలా కువైటుకే వచ్చేసాను. నా గోడు ఆ దేవుడు ఆలకించినట్లున్నాడు. నా బ్రతుకుని నాశనం చేసిన వాడికి తగిన విధంగా దేవుడు బుద్ధి చెప్పాడు. వాడి భార్యకు తన మేనమామ కొడుకుతో వున్న అక్రమ సంబంధం బయటపడి కళ్యాణా చూసి పట్టుకున్నాడట. భార్యను చావగొట్టడంతో అది ఆత్మహత్య చేసుకుని చచ్చిందట. వీడు కేసుల్లో ఇరుక్కుని కోర్టుచుట్టూ తిరుగుతున్నాడు.

సంవత్సరం ముందు నాకు ఫోను చేసాడు. ‘శోభా నీ శాపమే నాకు తగిలింది. నీ కన్నీరు నన్ను శిక్షించింది. నా బ్రతుకును పోలీసుస్టేషన్ల పాలుచేసింది. నిన్నూ నీ ప్రేమను అర్థం చేసుకోలేకపోయాను. నీకు చేసిన ద్రోహానికి నాకు తగిన శిక్షను ఆ దేవుడు వేసాడు. దయచేసి నన్ను క్షమించు’ అంటూ ఏడ్చాడు.

‘నిన్ను క్షమించడానికి నేనెవర్ని? నువ్వు చేసిన పాపాలకు ఆ దేవుణ్ణి క్షమాపణ అడుగు. ఆయనే నిన్ను క్షమించగలడు’ అన్నాను.

ఒక స్త్రీని మోసం చేసి దాని జీవితాన్ని పాడుచేస్తే దేవుడైనా క్షమిస్తాడంటావా? అని ప్రశ్నిస్తూ నా ముఖంలోకి చూసింది శోభా. గతాన్ని చేసుకున్నందుకు తన కళ్ళనిండా నీళ్ళు పొంగుతున్నాయి. తన కథ వింటున్న నాకే చాలా బాధగా అనిపించింది. “అయ్యో.. ఎంత పని జరిగింది? ఇప్పటికైనా సమయం మించిపోలేదు. ఎవరో ఒక మంచివాడు నీకు కనిపించకపోడు నువ్వు పెళ్ళి చేసుకుని సంతోషంగా వుండచ్చు శోభా” చెప్పాను నోరు పెగల్చుకుని.

మనసు తొణికినట్లుంది ఏడ్వడం మొదలు పెట్టింది శోభా. ఎలా ఓదార్చాలో తన గుండె భారాన్ని ఎలా తీర్చాలో నాకు అర్థంకాక తనని చూస్తూ శిలలా కూర్చుండిపోయాను.

Post your comments

(మరోకథ వచ్చేనెలలో)